

## **Biblia zidită**

În împrejurimile unui mic oraș italian, care era ascuns în dumbrăvi de portocali și păduri de măsline, o doamnă a mers cândva să se plimbe. Pe când se apropia de poarta orașului a văzut un zidar ocupat cu ridicarea unui zid. La început, acesta se arătase chiar prietenos, dar dintr-odată fața sa a adoptat o altă expresie. Și anume, doamna scosese din poșeta ei o mică Biblie italiană și i-o dădea acum muncitorului cu asigurarea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, care îi era destinat și lui. Numai să vrea să citească cu râvnă Cartea și atunci va găsi în Ea o veste bună pentru sufletul său.

Omul a respins violent darul și a spus că nu dorea să aibă nimic de-a face cu Cartea, că nu voia să audă absolut nimic despre Ea. El a refuzat să asculte de glasul lui Dumnezeu, care îi vorbea prin acea doamnă, și anume, ca faraon odinioară, când le-a răspuns lui Moise și lui Aaron: „Și cine este DOMNUL, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe DOMNUL și nici nu voi lăsa pe Israel să plece” (Exodul 5.2).

După o vreme a cedat totuși aparent, a lăsat să i se scrie numele pe pagina goală din față a Cărții, a luat Cartea, la care fața lui s-a strâmbat într-un zâmbet tainic. Abia îi întorsese străina spatele ca să meargă mai departe, când el a dat iarăși jos câteva pietre ale zidului, a așezat Biblia în locul gol, a închis locul cu pietrele și după aceea a continuat să zidească mai departe de jur-împrejur. Acum credea că este sigur față de influența Cărții. Dar „dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării (asemănător cum a încercat Iona odinioară s-o facă), și acolo mâna Ta mă va conduce” (Psalmul 139.9,10).

Câțiva ani mai târziu, orașul, în care se petrecuse această mică întâmplare, era lovit de o mare nenorocire. Într-o noapte, locuitorii au fost treziți dintr-odată din somn de zgomotul caselor care se prăbușeau. Un cutremur de pământ pricinuia devastări îngrozitoare, distrugea o mulțime de case și nimicea multe vieți omenești. În cele din urmă a revenit calmul. Sărmanii locuitori refugiați s-au întors în casele lor. Au fost trimiși la ei specialiști, care trebuiau să controleze zidurile rămase în picioare, pentru a preveni altă nenorocire.

La lovirea cu ciocanul, pe unul dintre acești oameni l-a surprins sunetul gol al unui loc dint-un zid. Presupunând că în spate poate fi ascunsă o comoară, el a dat pietrele jos, dar spre dezamăgirea sa n-a găsit nimic altceva, decât o carte mică. A luat-o acasă cu el și din curiozitate a început să citească din ea. Era acea Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, și Ea a vorbit inimii sale cu glas puternic. Prin această Carte a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Mântuitorul său. Ea a devenit pentru el o comoară, mai minunată decât tot aurul, căci el a găsit în Ea un Mântuitor și s-a convertit la El.

Dragostea lui Isus, de care a avut parte inima sa, l-a îndemnat să le slujească și altora și să le arate calea spre mântuirea lor. El a devenit colportor de Biblie.

Într-o zi, pe când mergea foarte încărcat pe drumul său, a văzut stând o ceată de muncitori. S-a dus la ei, a salutat prietenos, le-a arătat cărțile sale și le-a oferit spre vânzare. Mai mulți dintre ei și-au cumpărat o Carte. Numai unul l-a refuzat, aproape cu un gest disprețuitor.

„Nu vreau să știu nimic despre această Carte”, a spus el; am avut odată o asemenea Carte; dar am ascuns-o într-un loc unde nici chiar diavolul n-o poate găsi.”

La aceste cuvinte, colportorului i-a trecut un gând prin cap. A scos Biblia sa mică din buzunarul de la piept, a deschis prima pagină și l-a întrebat pe acel om, dacă acela este poate numele său. Zidarul a rămas stupefiat și a recunoscut Biblia zidită de el.

Deci, acesta a fost pentru a doua oară glasul Domnului către el. Omul a fost șocat și n-a îndrăznit să se împotrivească mai mult chemării lui. La rugămintea sa, colporteurul i-a cedat Biblia; a făcut-o cu inimă grea, dar de bunăvoie și nu fără să se roage în tăcere Domnului Isus pentru zidar. Cu un sentiment de spaimă și de respect, muncitorul și-a dus Cartea acasă. El a citit din ea și rezultatul a fost că nu numai el s-a recunoscut ca păcătos pierdut și vrednic de osândă, care are nevoie de un Mântuitor, ci și a învățat să cunoască dragostea îndurătoare a lui Dumnezeu, al Dumnezeului care L-a trimis pe Fiul Său ca Mântuitor în lumea aceasta. Și pentru că de data aceasta a ascultat glasul lui Dumnezeu și a crezut, sufletul său a căpătat pace în Mântuitorul Isus și a devenit un om credincios. „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”, spune Domnul Isus (Ioan 5.24).

Firește că Dumnezeu poate să găsească drumul la inimile oamenilor; și chiar dacă noi vrem să scăpăm, El tot ne poate ajunge. Iona a trebuit totuși să iasă iarăși din pânțele peștelui. Tot așa poate Domnul să folosească și un cutremur de pământ. Ca să câștige un suflet. „El îi face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi, flacăra de foc” (Evrei 1.7; Psalmul 104.4).

---

Titlul original: „Die eingemauerte Bibel”  
din *Samenkörner (Neue Folge 31)* 1937, pag. 80-83.